“நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” (21:1-25)

நீர்மத்தாள் என்பது ஏறக்குறைய அமெரிக்க நாட்டின் (அரசுச்) செயலாளர்கள் ஒவ்வொருவருடைய மேஜையிலும் இருக்கக் கூடிய அற்புதமான ஒரு பொருளாகும். இது ஒரு சிறிய பாட்டிலில் நீர் வடிவில் உள்ளது, மற்றும் இதனுடன் ஒரு சிறு தூரிகையும் தரப்படும், இது தவறுகளை மூடி மறைப்பதற்குப் பயன்படுகின்றது. தவறாக எழுதப்பட்ட ஒரு வார்த்தையோ அல்லது ஒரு கறையோ தாள் ஒன்றில் இருக்குமென்றால், அதன் மீது இந்த நீர்மத்தாளைப் பூசும் பொழுது பிரச்சனை மறைந்து போகின்றது. நமது வாழ்வின் தவறுகளுக்கான ஆதாரங்களை நீக்கக் கூடிய நீர்மத்தாள் ஏதேனும் இருந்தால், அது அற்புதமானதாயிருக்குமல்லவா? நம் யாவருக்கும் அது தேவைப்படுகின்றது என்பது கவலைக்குரிய உண்மையாக உள்ளது! யோவான் சுவிசேஷத்தின் கடைசி அதிகாரமானது, நாம் தவறிவிடுகையில் மற்றும் நமது வாழ்வில் “ஆவிக்குரிய நீர்மத்தாள்” தேவைப்படுகையில், நாம் ஒரு புதிய தொடக்கத்தை அனுபவிக்கக் கூடிய வழிமுறையைப் பற்றி விவரிக்கின்றது.

காட்சி அமைப்பு (21:1-14)

இயேசு உயிர்த்தெழுந்த பிறகு, மற்றும் அவர் பரத்துக்கேறுவதற்கு முன்பு, தம்முடைய சீஷர்களில் சிலருக்கு மறுபடியும் காட்சியளித்தார். அவர்களில் ஏழு பேர் கலிலேயா(திபேரியா)க் கடலைச் சுற்றியுள்ள தங்கள் இல்லங்களுக்குத் திரும்பியிருந்தனர். இயேசுவின் விசாரணை நடந்த இரவில் மூன்றுமுறை அவரை மறுதலித்ததை நினைத்து இன்னமும் வருத்தப்பட்ட பேதுரு, “மீன் பிடிக்கப் போகிறேன்” (21:3) என்று கூறினார். மற்றவர்களும் அவருடன் கூடச் சென்றனர், மற்றும் இரவு முழுவதும் ஏரியில் அவர்கள் ஒரு மீனைக் கூடப் பிடிக்கவில்லை. அடுத்த நாள் காலையில் பொழுது விடிகையில், கரையில் தோன்றிய நிழல் போன்ற உருவமொன்று, “பிள்ளைகளே, புசிக்கிறதற்கு ஏதாகிலும் உங்களிடத்தில் உண்டா?” (21:5) என்று கேட்டது. அது இயேசு என்பதை உணர்ந்திராத சீஷர்கள், “ஒன்றுமில்லை” (21:5) என்றார்கள். அந்த அந்நியர் (இயேசு) அவர்களைப் படகின் வலது புறமாக வலையைப் போடும்படியும்

அப்பொழுது அவர்கள் சில மீன்களைப் பிடிக்கலாம் என்றும் கூறினார். அந்த அந்நியரின் (இயேசுவின்) ஆலோசனைப்படியே அவர்கள் செய்தனர்.

அவர்கள் வலையைத் திரும்ப இழுக்க முயற்சி செய்த பொழுது அவர்களால் முடியாதிருந்தது, ஏனென்றால் வலை முழுவதும் மீன்களால் நிறைந்திருந்தது. அந்தக் கணத்தில் யோவான், கரையிலிருந்த அந்நியர் யார் என்று உணர்ந்தறிந்து, பேதுருவிடம், "அவர் கர்த்தர்" (21:7) என்று கூறினார். எப்பொழுதுமே கட்டுக்கு அடங்காதவராயிருந்த பேதுரு, விரைவாகத் தமது மேல் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு, கடலிலே குதித்தார், மற்றும் கரையை நோக்கி நூறு கெஜ தூரம் நீந்தியே கடந்து சென்றார். மற்ற சீஷர்கள் தங்களின் மீன் சுமையுடன் கரை சேர்ந்த பொழுது, இயேசு கரிநெருப்பு மூட்டியிருந்து, அவர்களின் காலை உணவுக்காக அப்பமும் மீன்களும் சமைத்துத் தயாரித்து வைத்திருந்ததைக் கண்டனர். அடுத்து நடந்தவற்றின் வெளிச்சத்தில் இது ஒருவேளை குறிப்பிடத்தக்கதா யிருக்கலாம், யோவான் சுவிசேஷத்தில் கரிநெருப்பு பற்றிய இன்னும் ஒரே குறிப்பிடுதலானது பேதுரு குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த இரவில் இயேசுவை மறுதலித்த இடமாகத்தான் உள்ளது (18:18).

சீஷர்கள் வந்து உணவருந்தும்படி, இயேசு அவர்களை அழைத்தார், அவர்கள் யாவரும் உணவருந்தினர். உணவு அநேகமாகக் கவனிக்கப் படாமல் அருந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும், மற்றும் அவர்கள் உண்ணுகையில் சங்கடமான அமைதியை அனுபவித்தனர். மரித்து ஆனால் மீண்டும் உயிர்பெற்ற ஒருவரிடத்தில் நீங்கள் என்ன கூறுவீர்கள்? தேவகுமாரன் உங்களுக்குக் காலை உணவை ஊட்டுகையில் பேசுவதற்கு முக்கியமானது வேறு என்ன தான் இருக்கப் போகின்றது?

எதிர்கொள்ளப்படுதல் (21:15)

சீஷர்கள் தங்கள் உணவை உண்டு முடிக்கையில், இயேசு பேதுருவின் பக்கம் திரும்பி, பேதுருவுக்கு மிகவும் பயம் உள்ள, ஆனால் அவர் கேட்க மிகவும் அவசியமான கேள்வியைக் கேட்டார்: "யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, இவர்களிலும் அதிகமாய் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக் கிறாயா?'' (21:15). அந்த எளிய கேள்வியினால் இயேசு பேதுருவின் பாவத்தை வெளிப்படுத்தி, பேதுருவின் ஆத்துமாவைக் கொல்வதாகப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த ஆவிக்குரிய காயத்தைக் கிழித்துத் திறந்தார். பேதுருவின் பாவமானது நேரடியாய் இவ்விதம் எதிர்கொள்ளப்படாமல், மனந்திருப்பப்படாமல் மற்றும் மன்னிக்கப்படாமல் இருந்திருந்தால், மாபெரும் அப்போஸ்தலரான பேதுரு தம் வாழ்வின் எஞ்சிய பகுதியை கசப்புள்ளதாகவும் மனம் முறிந்து போனதாகவும் - கலிலேயாவின் இன்னொரு மீனவராக மட்டுமே - செலவிட்டிருப்பார். அது நடக்கும்படி அனுமதிக்காத அளவுக்கு இயேசு பேதுருவின் மீது அதிகமாய் அன்பு கூர்ந்தார்.

நமது பாவத்தை மறைக்கவும் நமது குற்றத்தை மறுக்கவும் நாம் எவ்வளவாய் முயற்சி செய்கின்றோம் என்பது விநோதமாக உள்ளது.

மக்கள் எப்பொழுதுமே அதைச் செய்துள்ளனர், இருந்தாலும் அது ஒருவருக்கும் ஒருக்காலும் நன்மை எதையும் செய்ததில்லை. பாவத்திலிருந்து தப்பிப்பதற்கு மாறாக, பாவம் என்பதே இல்லை என்று நாம் பாசாங்கு செய்யும் போது, உண்மையிலேயே பாவம் நம்மேல் அதிக வல்லமையைச் செலுத்தும்படி கொடுத்து விடுகிறோம்.

The Lion King (சிங்க இராஜா) என்ற வால்ட் டிஸ்னியின் திரைப் படமானது குற்ற உணர்வு மற்றும் வெட்கக் கேடு ஆகியவற்றின் வல்லமை பற்றிய ஒரு பாடமாக உள்ளது. இது வன விலங்குகளின் திடீர்ப் பாய்ச்சலால் கொல்லப்பட்ட ஒரு சிங்கத்திற்கு குட்டியாய் இருந்த சிம்பா என்ற இளம் சிங்கத்தின் கதையாகும். சிம்பாவின் பொல்லாத மாமாவான ஸ்கேர் என்ற பெயருடைய கோழை(ச் சிங்கம்) ஒன்று மேட்டிமையால் அடுத்த இராஜாவாகத் தான் ஆக வேண்டும் என்று விரும்பியது, ஆனால் இளம் சிங்கமான சிம்பா இல்லாது ஒழிந்தால்தான் இது நடக்கும் என்பதை அறிந்திருந்தது. மறைவான பாவத்தின் வல்லமையை அறிந்திருந்த ஸ்கேர், தனது மைத்துனனின் (சிம்பாவின்) தந்தையினுடைய மரணத்திற்குச் சிம்பா தான் பொறுப்பாளியாய் உள்ளது என்று மறைமுகமாய் உணர்ந்தும் வகையில் சிம்பாவிடம் “நீ என்ன செய்துள்ளாய்? உன் தாய் உன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்?” என்று கேட்டது. பிறகு சிம்பா, தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்ட பொழுது, ஸ்கேர் “இங்கிருந்து ஓடி விடு!” என்றது, சிம்பாவும் அவ்வாறே செய்தது.

சிம்பா தனது குற்றத்திலிருந்து ஓடிய பின் பல வருடங்கள் கழித்து வீடு திரும்பி தனது கடந்த காலத்தை எதிர்கொள்ளும் தைரியம் கொண்டது. அங்கு அது தனது குடும்பத்தை மீட்டுக் கொள்ளவும், தனது தந்தையின் அரசில் நீதியை மீண்டும் கொண்டு வரவும் வல்லமையுடையதாய் இருந்தது.

இளம் சிம்பாவைக் குற்ற உணர்வினால் ஓடிக்கொண்டிருக்கச் செய்த வரையிலும் அதன் மேல் ஸ்கேர் கட்டுப்பாடு செலுத்த முடிந்திருந்தது. சிம்பா உண்மையை எதிர்கொண்ட போது மட்டுமே விடுதலையைக் காண முடிந்தது (8:32).

மறைவான பாவத்தின் வல்லமை என்பது நத்தானியேல் ஹாவ்தோர்னின் *The Scarlet Letter* என்ற நாவலின் கருப்பொளாகவும் உள்ளது. சீர்திருத்தக் காலத்தின் புதிய இங்கிலாந்தில் காட்சியமைக்கப்பட்ட அக்கதையானது கணவன் இல்லாத போது கர்ப்பம் தரித்த ஹெஸ்ட்டெர் பிரைன் என்ற பெண்ணைப் பற்றியதாகும். அவளது அவகீர்த்தியைப் பற்றி விவாதிக்கவும், அவளுக்குத் தண்டனை கூறவும் சமூகத்தில் பொது விசாரணையொன்று நடத்தப்பட்டது. குழந்தைக்குத் தகப்பன் யாரென்று கூறும்படி ஹெஸ்ட்டரை அந்தக் கிராமத்தின் முதியவர்கள் நிர்ப்பந்தம் செய்தாலும், அவள் பிடிவாதமாக மறுத்து விடுகிறாள். அவளது உடையின் முன்புறத்தில் “வி” (“விபச்சாரம்” என்று குறிக்க) என்ற எழுத்தை பளிச்சிடும் சிவப்பு வண்ணத்தில் தையல் வேலை செய்து அதை வெளியிடத்திற்கு அவள் செல்லும் ஒவ்வொரு முறையும் அணிந்து செல்ல வேண்டும் என்பதே அவளுக்குத் தரப்பட்ட தண்டனையாய் இருந்தது. முதல் முறையாக அவள் அதை அணிகின்ற பொழுது நகரின் மத்தியில் இருந்த பொது மேடை

ஒன்றில் பல மணி நேரம் நிற்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டாள். இது அவளுக்கு மிகவும் பயங்கரமான தண்டனையாக உள்ளது, ஆனால் அவள் தனது தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டு வாழத் தொடங்கினாள்.

இந்தக் கதையில் வரும் இன்னொரு கதாபாத்திரம் ஊழியக்காரரான ரோஜர் டிம்மெஸ்டேல் என்பதாகும். ஒவ்வொருவராலும் அன்பு செய்யப்பட்டு மதிக்கப்பட்டிருந்த இவர் தன்னில் ஒரு வேதனை நிறைந்த இரகசியத்தைச் சுமந்திருந்தார்: இவர்தான் ஹெஸ்ட்டரின் குழந்தைக்குத் தந்தையாக இருக்கின்றார். கதையின் போக்கில், டிம்மெஸ்டேல் தனது பாவத்தின் குற்றத்தை மறைக்கப் பல வழிகளில் முயற்சி செய்கின்றார். அவர் தொடர்ந்து (வேதாகமத்தைப்) படித்து ஜெபிக்கின்றார் மற்றும் சில வேளைகளில் அவர் தனது பாவத்திற்காகத் தன்னைச் சவுக்கினால் அடித்துக் கொள்ளுகின்றார். இருப்பினும் இவை எதுவும் அவருக்கு நன்மை செய்யவில்லை, மற்றும் அவரது உடல் நலம் படிப்படியாகக் குன்றத் தொடங்குகின்றது. இவ்விரு மக்களின் கதையில், ஹெஸ்ட்டர் (மனம்) முறிந்து போன ஒரு பெண்ணாகத் தொடங்குகின்றாள், ஆனாலும் அவள் பலமாய் வளருகின்றாள்; டிம்மெஸ்டேல் அந்த நகரின் மிக மதிப்பு வாய்ந்த மனிதராகத் தொடங்கி, அவரது ஆத்துமாவை ஆவிக்குரிய புற்று நோய் ஏதோ தாக்கியது போல மெதுவாக பலவீனராகின்றார்.

ஹாவ்த்தோர்னின் இந்தக் கதையில் வருகின்ற வினோதமான ஒரு கதாபாத்திரம் ரோஜர் சில்லிங்வொர்த் என்ற நபர் ஆகும். இவர் ஹெஸ்டரை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற கணவராவார், இதை அந்த நகர மக்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. விபசாரத்தில் ஹெஸ்ட்டரின் கூட்டாளிக்குத் தண்டனை தருவதை இவர் தனது தனிப்பட்ட சொந்தப் பணியாகக் கொண்டு முயற்சி செய்கின்றார். குற்றம் செய்த அந்த நபர் ஊழியக்காரர் தான் என்பதை விரைவிலேயே உணர்ந்த சில்லிங்வொர்த், அவருடன் (ஊழியக்காரருடன்) ‘‘நட்புக் கொண்டு’’ அவருடைய இரகசியத்தை மறைத்து வைத்துக் கொள்வதற்கு அவரைத் தந்திரமான பல வழிகளில் உற்சாகப்படுத்துகின்றார்.

கடைசியாக, புத்தகத்தின் உட்சக் காட்சியான கடைசிக் காட்சியில், டிம்மெஸ்டேல் தனது வாழ்வின் மிகவும் வல்லமை நிறைந்த ஒரு பிரசங் கத்தைப் பிரசங்கிக்கின்றார். சபையில் இருந்தவர்கள் சபைக் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறி, நகரத் தெருக்களில் ஒன்று கூடி நடக்கையில், ஹெஸ்ட்டர் தனது உடையில் “வி” என்ற எழுத்தைப் புதிதாய்த் தைத்துக் கொண்டு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நின்றிருந்த மேடையை அவர்கள் கடந்து செல்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் திகைப்படையும் வகையில், டிம்மெஸ்டேல் வெட்கத்திற்குரிய அவ்விடத்தில் நின்று, தமது சுகவீனமான உடலில் எஞ்சியிருந்த தைரியத்தையும் பலத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு, ஹெஸ்ட்டரையும் அவளுடைய பிள்ளையையும் தம்மிடம் வரும்படி அழைக்கின்றார். அவருடைய இரகசியமானது இன்னமும் பாதுகாக்கப்பட முடியும் என்று உறுதியளித்து, அவருடைய செயலை நிறுத்தும்படி சில்லிங்வொர்த் கெஞ்சுகின்றார்.

இருப்பினும், இப்பொழுது சில்லிங்வொர்த் சாத்தானுடைய

ஊழியக்காரனாயிருப்பதை டிம்மெஸ்டேல் உணர்ந்தறிகின்றார், எனவே அவர் அவனைப் புறம்பே தள்ளி விடுகின்றார். பிறகு அவரும், ஹெஸ்ட்டரும் மற்றும் அவர்களின் பிள்ளையும் மேடை மீது ஏறினார்கள், மற்றும் ஊழியக்காரர் கடைசியில் தனது பாவத்தைக் குறித்து நேர்மையான வராகின்றார். தாம் தோல்வியடையச் செய்ததை உணர்ந்த சில்லிங்வொர்த், டிம்மெஸ்டேலிடம் அவர் உலகம் முழுவதிலும் பயணம் செய்திருந்தாலும் தமது பிடியிலிருந்து தப்பித்திருக்கக் கூடிய ஒரே இடம் அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்புதலுக்கான அந்த மேடையாய்த் தான் இருந்தது என்று கூறுகின்றார்.

டிம்மெஸ்டேல் தமது பாவம் வெளியாகுதல் என்பதற்குத்தான் நீண்ட காலமாகப் பயந்து கொண்டிருந்தார். இதற்கு நேர்முரணான வகையில், அவர் தமது பாவத்தை அறிக்கையிடுவதலில்தான் கடைசியில் விடுதலையைக் கண்டார்.

பாவத்தை எதிர்கொள்ளுதல் மற்றும் ஆத்துமாவை ஊனப்படுத்தும் பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து விடுதலையைக் காணுதல் ஆகியவைகளுக்கு இடையே உள்ள இதே விதமான உறவுமுறை பற்றி சங்கீதம் 32 பேசுகின்றது:

> நான் அடக்கி வைத்த மட்டும், நித்தம் என் கதறுதலினாலே என் எலும்புகள் உலர்ந்து போயிற்று.
> இரவும் பகலும் என்மேல் உம்முடைய கை பாரமாயிருந்ததினால், என் சாரம் உஷ்ணகால வறட்சி போல வறண்டு போயிற்று
> நான் என் அக்கிரமத்தை மறைக்காமல், என் பாவத்தை உமக்கு அறிவித்தேன்; என் மீறுதல்களைக் கர்த்தருக்கு அறிக்கையிடுவேன் என்றேன்; தேவரீர் என் பாவத்தின் தோஷத்தை மன்னித்தீர் (வ. 3-5).

பேதுரு தம்மை (இயேசுவை) அன்புகூருகின்றாரா என்று இயேசு கேட்ட பொழுது, இயேசுவைக் கைது செய்வதற்கு முன்பு பேதுரு தம்மை உயர்த்திப் பேசியதையும் கர்த்தருடைய விசாரணையின் போது அவரைப் பயங்கரமாக மறுதலித்ததையும் பற்றிய வேதனை நிறைந்த கருத்தை இயேசு கொண்டு வந்தார். இந்தக் கடினமான விஷயத்தைத் தவிர்த்தல் என்பது சுலபமாயிருந்திருக்கும், ஆனால் அவ்வாறு செய்வது என்பது பேதுருவின் மீது மிகச் சிறந்த வகையில் ஆர்வம் காட்டுதலாய் இருந்திராது. இரகசியமான பாவம் என்பது அழிக்கக் கூடியதாகும், எனவே இயேசு, பேதுருவின் பாவத்தை வெளிக் கொணர்ந்து அதை நேரடியாகக் கையாள வேண்டியதாயிற்று.

பழைய நிலைக்கு கொணர்தல் (21:15-17)

பேதுரு தம்மீது (இயேசுவின் மீது) அன்பாயிருக்கின்றாரா என்று இயேசு மும்முறை கேட்டார். ஒருவேளை இது முன்பு அவர் கர்த்தரை மறுதலித்திருந்த முறைகளின் அதே எண்ணிக்கைக்குச் சமமாக அவர் (பேதுரு) தமது விசுவாசத்தை அறிக்கையிட ஒரு வாய்ப்புக் கொடுப்

பதற்காக இருந்திருக்கலாம். இயேசு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட முதல் இரு முறைகளில் அவர் "தேவனுடைய அன்பு" என்று அர்த்தப்படும் agape என்ற கிரேக்க வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார்.[1] இவ்விரு முறையும் பேதுரு "நட்புறவு அன்பு" என்று அர்த்தப்படும் phileo என்ற கிரேக்க வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். இயேசுவின் கடைசிக் கேள்வியில் phileo என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டது, மற்றும் பேதுரு அதே வார்த்தையைப் பயன்படுத்திப் பதில் அளித்தார். Agapeஎன்பது உயர் வகையிலான அன்பாக உள்ளது, ஆனால் தேவன், அந்த வேளையில் பேதுருவால் அளிக்க முடிந்த phileo அன்பை ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது என்று இயேசு கூறினார் (ஒருவேளை பேதுரு தம்மில் சிறிதளவே தன்னம்பிக்கையுடையவராய் இருந்திருக்கலாம்).

பாவத்திலிருந்து பழைய நிலைக்கு கொண்டு செல்லும் சாலையைப் புரிந்து கொள்வதில், இயேசு கேட்ட பின்வரும் கேள்வியை நாம் கவனிக்க வேண்டும்: ''என்னில் நீ அன்பாயிருக்கின்றாயா?'' நாம் பாவத்தில் விழுந்திருக்கும் பொழுது, உண்மைக் கேள்வியிலிருந்து வழி விலகச் செய்யும் பல கேள்விகளினால் நாம் சோதிக்கப்படுகின்றோம். "இது எனது தவறா?"; "மற்றவர்களின் பாவங்களை விட எனது பாவம் மோசமானதா?"; "என்னுடைய பாவத்தினால் என்ன நஷ்டம் ஏற்பட்டது?"; "மற்றவர்கள் என்னைத் திரும்பவும் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?"; "எது என்னை இவ்வாறு செய்ய வைத்தது?'' என்றெல்லாம் நாம் கேட்கின்றோம். கேள்விகளின் மேல் கேள்விகள் தொடருகின்றன. பழைய நிலைக்கு கொண்டு வருவதற்கு பேதுருவை வழி நடத்தியதில் இயேசு, (நாம்) தேவனிடத்தில் திரும்பும் விஷயத்தில் "என்னில் நீ அன்பாய் இருக்கின்றாயா?" என்பதே முக்கியமான விஷயமாய் உள்ளது என்பதைச் செயல் விளக்கப்படுத்தினார்.

இயேசுவின் கேள்விக்குப் பேதுரு பதில் அளித்த ஒவ்வொரு முறையும் அவருக்கு இயேசு ஒரு ஊழியத்தைக் கொடுத்தார். அவர், "என் ஆட்டுக் குட்டிகளை மேய்ப்பாயாக" (21:15), "என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக" (21:16) மற்றும் "என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக" (21:17) என்று கூறினார்; பேதுருவை அவர் மன்னித்தல் என்பது பட்சபாதமுள்ளது அல்ல; பேதுரு மீண்டும் ஒருமுறை தமது பாவத்திலிருந்து நீங்கிச் சென்று இயேசுவின் அப்போஸ்தலர் என்ற வகையிலான தமது இடத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. இன்றைய நாளில் நாம் நமது பாவங்களிலிருந்து திரும்பும் பொழுது, நாம் அதையே செய்ய வேண்டும் என்று இயேசு விரும்புகின்றார் - அவரது இராஜ்யத்தில் ஊழியம் செய்யத் திரும்புதல்!

அழைப்பு (21:19)

இயேசுவினால் பேதுரு பழைய நிலைக்கு கொண்டு வருவதில் கடைசி நிலையானது "என்னைப் பின்பற்றி வா!" (21:19) என்ற வார்த்தைகளுடன் வந்தது. இந்த வார்த்தைகளை இயேசு தம்முடைய பூமிக்குரிய ஊழியத்தின் தொடக்கத்தில், தமது சீஷர்களை அழைப்பதற்கு பயன்படுத்தினார், மற்றும் அவர் அந்தக் காலை வேளையில் கடற்கரையில் பேதுருவுடனான தமது

சந்திப்பின் முடிவிலும் அதே வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினார். "என்னைப் பின்பற்றி வா!" என்பது நாம் உட்பட, இயேசு தமது சீஷர்கள் யாவரும் செய்யும்படி அழைக்கின்ற செயலின் முக்கிய அம்சமாய் விளங்கு கின்றது. "என்னைப் பின்பற்றி வா!" என்பது வளர்ச்சி நிலையொன்றை விவரிப்பதில்லை; அது ஒரு இலக்கைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இது நமது கடந்த காலத்தைப் பற்றிச் செய்வதற்கு ஒன்றுமற்றதாகவும், மற்ற சீஷர்களுடன் ஒப்பீடு செய்வதற்கு ஒன்றுமற்றதாகவும் உள்ளது. இது பலவீனமான, இளைய அல்லது பக்குமற்ற நபர்களைத் தவிர்த்து விலக்கி வைப்பது இல்லை. இது, ஒருவர் அல்லது ஒருத்தி இருக்கின்ற நிலையிலிருந்து தொடங்கி இயேசுவின் திசையில் நடக்கத் தொடங்கும்படி ஒவ்வொருவரை யும் அழைக்கின்றது. பேதுரு நீண்ட தூரம் வந்திருந்தார், ஆனால் அவர் ஒரு மாபெரும் தூரத்தில் வீழ்ந்திருந்தார். பேதுருவின் வெற்றியிலும், துன்பத்திலும் இயேசுவிடமிருந்து அவருக்கு வந்த அழைப்பானது ஒரே விதமாகவே இருந்தது: "என்னைப் பின்பற்றி வா!" இந்த நேரடியான கட்டளையே இன்றைய நாட்களில் நமக்கு இயேசுவின் அழைப்பாக உள்ளது.

முடிவுரை

நீங்கள் இன்னும் ஒரு கிறிஸ்தவராகாதிருந்தால், அதற்கான வழி வகையானது எளியதாகவும் தெளிவானதாகவும் உள்ளது. இது, "விசுவாசம்" அல்லது "நம்பிக்கை" என்று வேதாகமம் அழைக்கின்ற ஒன்றைக் கொண்டு தொடங்குகின்றது.[2] விசுவாசம் என்பது நமது பற்றுறுதியை இயேசுவின் மீது வைத்து அவருடைய சித்தத்திற்கு நம்மை ஒப்புக் கொடுப்பதை உள்ளடக்கு கின்றது. விசுவாசம் தன்னையே, மனந்திரும்புதலிலும் (பாவத்திலிருந்து விலகி தேவனிடத்தில் திரும்ப முடிவு செய்தல்)[3] மற்றும் இயேசுவைக் ''கர்த்தர்'' என்று அறிக்கை செய்வதிலும் வெளிப்படுத்துகின்றது.[4] இயேசுவைப் பின்பற்றுதல் என்ற நினைவுகூரத்தக்க இந்த முடிவானது பிறகு, ஞானஸ்நானம் என்ற அழகுமிக்க செயல்பாட்டில் முத்திரை யிடப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.[5]

இந்த சுவிசேஷமானது நமது இருதயங்களில் விசுவாசத்தை உண்டாக்குவதற்காக யோவான் எழுதினார் (20:30, 31). இது தன் நோக்கத்திற்குரிய விளைவை உங்கள் வாழ்வில் பெற்றுள்ளதா? நீங்கள் இயேசுவில் விசுவாசம் கொண்டுள்ளீர்களா? நீங்கள் கிறிஸ்தவர்களாகி யுள்ளீர்களா? இந்தப் பயணத்தினால் உங்கள் விசுவாசம் பலப்படுத்தப் பட்டுள்ளதா? அப்படியிருந்தால், இயேசு, "அவருடைய நாமத்தினாலே நாம் நித்திய ஜீவனை" பெற்றுள்ளதற்காக அகம் மகிழ்கின்றார் என்பது உறுதி.

குறிப்புகள்

[1]1 கொரி. 13:4-7 வசனப் பகுதியானது agape என்பதற்கு உன்னதமான விவரிப்பாக உள்ளது. [2]யோவான் 3:16; மாற். 16:16; அப். 16:31-34. [3]மத். 4:17; லூக். 13:3; அப். 2:38; 17:30. [4]யோவா. 20:28; மத். 10:32; ரோம. 10:9, 10. [5]யோவா. 4:1; அப். 2:38; 8:38; ரோமர் 6:4-6; கலா. 3:27; கொலோ. 2:12.

"நான் கிறிஸ்துவின் சபையில் ஒரு உறுப்பினராவது எப்படி?"

கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் இரட்சிக்கப்பட்டுள்ள மக்களே கிறிஸ்தவர்கள் அல்லது கிறிஸ்துவின் சபையின் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். ஆகையால் சபையானது - தங்கள் பாவங்களில் இழந்து போன நிலையில் இருந்து - தேவனுடைய கிருபையினால் தகுதிப்படுத்தப்பட்ட பாவிகளைக் கொண்டதாகவே உள்ளது. சபை என்பது குழந்தைகளுக்காக வடிவமைக்கப் பட்டதல்ல. குழந்தைகள் "பாதுகாப்பான" நிலையில் உள்ளனர், அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை (மத். 18:3). பாவம் என்பது தேவனுக்கு எதிரான கலகம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கு நாம் வயது முதிர்ந்தவர்களாகிறோம்; பிறகுதான் நாம் பாவம் செய்கிறோம். நாம் யாவரும் பாவம் செய்திருப்பதால் (ரோமர் 3:23), நம் யாவருக்கும் இரட்சிப்பு அவசியமாகின்றது.

நம் பாவங்களில் இருந்து நம்மை இரட்சிப்பதற்காகக் கிறிஸ்து மரித்தார் (1 கொரி. 15:3). அவருடைய கிருபையின் ஈவைத் தகுதியாக்கிக்கொள்ள நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

முதலாவது, நாம் கிறிஸ்துவைப் பற்றிக் கற்றுக் கொள்வது, மகிமை யுள்ள சுவிசேஷ சத்தியங்களில் போதிக்கப்படுவது அவசியமாகின்றது (மத். 28:18-20; யோவா. 6:45). இது மற்றவர்களுக்கு முன்னால், இயேசு தேவனுடைய குமாரன் என்று நம்மை அறிக்கையிடச் செய்வதற்குக் (ரோமர் 10:9, 10) காரணமாக உள்ள விசுவாசத்தை நம்மில் உண்டாக்க வேண்டும் (ரோமர் 10:17). நமது விசுவாசம் நம்மை நமது பாவங்களில் இருந்து மனந்திரும்பும்படி வழி நடத்துவதாகவும் இருக்க வேண்டும் (அப். 2:37, 38), அதாவது நாம் நமது பாவங்களைப் பற்றிய எண்ணப்போக்கில் மாற்றம் கொள்ள வேண்டும் (2 கொரி. 7:10). கடைசியாக, நமது விசுவாசம் நம்மை ஞானஸ்நானம் பெறும்படி வழி நடத்த வேண்டும் (மாற். 16:16). ஞானஸ்நானம் என்பது பாவங்களின் மன்னிப்புக்காகத் தண்ணீருக்குள் (அப். 10:47) அடக்கம் பண்ணப்படுதலாக (ரோமர் 6:3, 4) உள்ளது.

சபை நிலைநாட்டப்பட்ட அன்று ஏறக்குறைய 3000 பேர் இந்தத் திட்டத்தைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். பின்பு மற்றவர்கள் கர்த்தரால் அவருடைய சபைக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள் (அப். 2:38, 41, 47). அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களான காலம் தொடங்கி, அவர்களின் வாழ்வு மாறுபட்டதாக இருந்தது: "அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத் திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிட்குதலிலும், ஜெபம் பண்ணுத லிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்" (அப். 2:42).

ஆவியானவருடைய போதனைகளினால் வழி நடத்தப்பட்டவர்கள் சபை (கொலோ. 1:18) என்ற "ஒரே சரீரத்திற்குள்ளாக ஞானஸ்நானப் படுத்தப்படுகின்றனர்" என்று பவுல் 1 கொரி. 12:13ல் வலியுறுத்தினார். சபை

என்பது இரட்சிக்கப்பட்டவர்களின் அமைப்பாக உள்ளதால், நம்மைச் சபையின் உறுப்பினர்களாக்குகின்ற அதுவே நம்மை இரட்சிக்கின்றது, நம்மை இரட்சிக்கின்ற அதுவே நம்மைச் சபையின் உறுப்பினர் களாக்குகின்றது.